

Ordføreren (J. C. Christensen): Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at jeg før gjorde mig skyldig i en Fejltagelse, da jeg sagde, at Beregningen af Professor Fredericias Anciennitet skyldtes hans Ansættelse som ekstraordinær Professor. Denne Fejltagelse fremkom ved, at jeg tænkte paa, at han i et Forslag paa Finansloven er opført som skuldende have en ekstraordinær Professorplads. Hans Anciennitet regnes fra hans Ansættelse som Underbibliotekar. Jeg ønsker selv at rette denne Fejltagelse, for at det ikke skal give Anledning til yderligere Debat. — Til det ærede Medlem, som nu talte, har jeg kun et Par korte Bemærkninger at gøre i Anledning af det Foredrag, han nu har holdt om Tilskud til Folkeuniversitetsundervisningen. Det ærede Medlem er bange for, at Folk ved at gaa til disse Foredrag, let kunne blive indbildske. Det er jo ganske den samme Indvending, som man i sin Tid hørte over for dem, som søgte Højskolerne, at de let skulde blive indbildske deraf. Jeg tillægger ikke denne Indvending nogen Værd, lige saa lidt som den, at de skulde faa Eksamensbevis. Jeg tror ikke, at de faa Eksamensbevis ved disse Foredrag. Dernæst sagde det ærede Medlem, at det var oplyst i Udvalget, at de, som staa for Uddelingen af disse Penge til Foredragsholderne, mente, at de kunde hjælpe sig med det halve Beløb. Det er ikke oplyst i Udvalget. (Holm: Jo!) Nej, men der er i Udvalget af et enkelt Medlem blevet sagt, at efter at Sagen havde vundet den store Tilslutning ude i Landet, som den har, kunne de komme lige saa vidt med 2500 Kr. som de under de oprindelige Forudsætninger kunde være komne med de 5,000 Kr., de have søgt om. At der vil blive Brug for de 5,000 Kr., nærer jeg ingen Tvivl om. Det, som her sker, er kun en Fortsættelse af, hvad vi tidligere have gjort, da vi for nogle Aar siden gave en Bevilling til, at Højskolelærere skulde have Kursus ved Universitetet. De vilde gerne nyde godt af Undervisningen ved Universitetet, og den Gang var det ærede Medlem selv Ordfører for Sagen. Nu er der store Kredse i Landet, som ønske at opnaa det samme, som Højskolelærerne faa. De kunne imidlertid

ikke selv rejse herind, thi det er jo ikke hver Mands Sag, at rejse til Universitetet, og de kunne jo heller ikke komme der i Tusindvis. Ganske vist ere Foredragene ved Universitetet tilgængelige for alle, men naar de komme i store Skarer, er der simpelthen ikke Plads. Som sagt, man ønsker i store Kredse at faa Del i det samme Gode, som Højskolelærerne den Gang fik Adgang til, og det, Bevillingen skal bruges til, er at gøre det muligt for Udvalget af Universitetslærere at udsende Mænd fra Universitetet til saadanne Kredse, hvor Tanken er oppe, og hvor Interessen for Sagen er saa stor, at man kan indsamle betydelige Pengemidler dertil. De strække saa vist ikke til til ret store Beløb eller til ret mange Foredrag. Det er det hele, saa jeg synes ikke, at der nu, efter at jeg har hørt det ærede Medlems Foredrag, er saa overordentlig stor Interesse ved at strides derom her. Thi selv det ærede Medlem mente jo, at det var kun et Tidsspørgsmaal, at Sagen vilde gennemføres til næste Aar eller maaske et andet Aar, hvor han saa ogsaa vilde være med til at støtte den. Og naar det er det hele, det drejer sig om: enten det skal ske nu eller senere, synes jeg ikke, at der er Grund til at tage det saa højtideligt med den hele Sag.

H. Holm: Jeg ved meget godt, at man ogsaa over for Højskoleelever har sagt, at de vilde blive indbildske, men jeg tillod mig at fremføre en bestemt Grund, hvorfor de unge, der deltog i disse Møder og fik Eksamensbeviser, let vilde kunne blive indbildske, og jeg tror, at den ærede Ordfører vil indrømme mig, at man let vil fremavle Indbildskhed, hvis man giver en ung Mand, der har hørt 6 Foredrag og faar et Eksamensbevis for at have fulgt dem, den Forestilling, at han nu har faaet Part i den rene Videnskab. Jeg skal for øvrigt med Hensyn til Spørgsmaalet, om man kunde nøjes med mindre end 5,000, sige, at det, der blev meddelt i Finansudvalget, var en udtrykkelig Erklæring fra Formanden i det Udvalg, der skal administrere den givne Bevilling, om, at man kunde slaa sig igennem med 2,500 Kr., og det kan den ærede Ordfører ikke komme bort